



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 416/2023-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, advokátska kancelária, Piešťanská 3, Trnava, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 5To/46/2022-1076 z 2. marca 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. júla 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5To/46/2022-1076 z 2. marca 2023, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) č. k. 16T/125/2017 zo 16. mája 2018 uznaný vinným zo spáchania zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. b) Trestného zákona. Podľa § 44 Trestného zákona okresný súd v uvedenej trestnej veci upustil od uloženia súhrnného trestu sťažovateľovi.

3. Uznesením krajského súdu č. k. 3To/142/2018-561 z 11. apríla 2019 bol rozsudok okresného súdu zo 16. mája 2018 zrušený v celom rozsahu a vec bola vrátená prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

4. Okresný súd následne rozsudkom č. k. 16T/125/2017 z 18. decembra 2019 oslobodil sťažovateľa spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, avšak krajský súd uznesením č. k. 3To/80/2020-853 z 25. februára 2021 tento rozsudok okresného súdu opäť zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

5. Napokon bol sťažovateľ rozsudkom okresného súdu č. k. 16T/125/2017 z 20. januára 2022 uznaný vinným zo spáchania zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov so zaradením sťažovateľa na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia.

6. Krajský súd uznesením č. k. 5To/46/2022-1076 z 2. marca 2023 odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu z 20. januára 2022 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd zamietnutím odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa z 20. januára 2022 výrazným spôsobom zasiahol do jeho ústavných práv, keďže v predmetnom trestnom konaní všeobecné sudy urobili záver o jeho vine na základe domniek, ktoré nebolo možné objektivizovať žiadnym procesne vykonaným dôkazom. Takýto postup považuje za nepreskúmateľný a arbitrárny. Krajský súd sa pritom s odvolaním vysporiadal znova s ďalšími domnienkami.

8. Sťažovateľ bližšie konkretizoval, že závery znaleckého posudku vypracovaného Kriministickým a expertíznym ústavom Policajného zboru (ďalej len „KEÚ“) ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2017/11082 zo 14. septembra 2017 (ďalej aj „znalecký posudok KEÚ“), na ktorom bolo založené rozhodnutie o jeho vine, nebolo možné preskúmať. Predovšetkým v ňom uvádzané údaje sa nezhodovali s realitou, a to najmä čo sa týka rozmerov a hmotnosti skúmaného predmetu (výbušniny). Zvýraznil, že znalci KEÚ pri skúmaní predloženého predmetu vychádzali iba z dostupnej literatúry za predpokladu, že ide o „TNT“, ale akýkoľvek rozbor údajov potrebných pre záver, že išlo o výbušninu (a akú), chýbal. Ako sťažovateľ uviedol, znalci predmet skúmania zlikvidovali takým spôsobom, ktorý neumožňoval dodatočne určiť, o akú látku išlo. Znalec KEÚ na hlavnom pojednávaní potvrdil, že nemerali žiadne parametre výbušniny, len si na základe vlastných skúseností, ktoré majú, overili úplnosť detonácie výbušniny pozorovaním výbuchu.

9. Z iného znaleckého posudku, ktorý v trestnom konaní naopak predložil sťažovateľ, vyplýva, aké parametre sa pri znaleckom skúmaní výbušniny majú zisťovať a že rozhodne neobstoja nepreskúmateľné vlastné skúsenosti a vizuálne skúmanie.

10. S takou závažnou námietkou, akou bol nesúlads rozmerov skúmaného predmetu uvedených v znaleckom posudku KEÚ so skutočnosťou a ktorá mala priamy dopad na rozhodnutie o vine, sa podľa názoru sťažovateľa nemožno vyrovnáť spôsobom, ako to urobili vo veci konajúce sudy, ktoré uviedli, že nemali dôvod neveriť vysvetleniu súdneho znalca KEÚ, pritom jeho tvrdenie všeobecné sudy neoverili objektívnym dôkazom.

11. Sťažovateľ v trestnom konaní predložil aj ďalší znalecký posudok, z ktorého záverov vyplývalo, že skúmaný predmet mal iné rozmery, než uvádzal KEÚ, a v tejto súvislosti vyjadril nesúhlas s názorom krajského súdu, že nezrovnalosti, ktoré sa týkajú rozmerov a hmotnosti zaisteného a skúmaného predmetu, nemali význam pre celkový záver o povahe tohto predmetu, a nesúhlasí ani s názorom odvolacieho súdu, že znalci KEÚ sú pracovníkmi s dlhoročnou praxou a skúsenosťami a ich úsudok je dôležitým faktorom pri hodnotení a že neexistujú rozumné pochybnosti, že by nesprávne zmerali predmet skúmania.

12. Krajský súd podľa sťažovateľa vychádzal pri hodnotení detonačných vlastností skúmaného predmetu z úsudku pracovníkov KEÚ, a nie z odborného skúmania, teda z toho, čo pozorovali, a tým už neboli ani v pozícii znalcov, ale svedkov, čo je neprípustné.

13. Sťažovateľ dospel k presvedčeniu, že znalci KEÚ neskúmali, o aký predmet išlo, ale pracovali s predpokladom a záver urobili bez odborného skúmania.

14. Všeobecné sudy tak povýšili dlhoročnú prax a skúsenosti neznámych osôb nad právo sťažovateľa na obhajobu, nad právo na preskúmateľnosť záverov znaleckého dokazovania a overenia použitých postupov znalcov v rámci práva na obhajobu a na spravodlivé súdne konanie.

15. V ďalšom sťažovateľ poukázal na nesprávnosti časov uvádzaných v súvislosti s vykonávaním znaleckého dokazovania, ktoré v konečnom dôsledku ostali nevysvetlené. Napokon poukázal aj na skutočnosť, že „nikto zo spracovateľov znaleckých posudkov v predmetnej trestnej veci nie je znalcom“ a pokiaľ krajský súd argumentoval, že znalecký posudok vypracovala právnická osoba prostredníctvom svojich zamestnancov, sťažovateľ zastáva názor, že aj právnická osoba má podľa príslušného zákona vykonávať svoju činnosť prostredníctvom znalcov a nielen zamestnancov. Znalecké posudky vypracované súdnymi znalcami predložil v tomto konaní iba on, avšak tieto neboli konajúcimi súdmi akceptované.

16. Vychádzajúc z uvedeného, sťažovateľ tvrdí, že tak okresný súd, ako aj krajský súd „predviedli“ vo svojich rozhodnutiach „priam ukážkovú selekciu dôkazov“ a zamerali sa len na preukázanie takej verzie prípadu, že sťažovateľ skutok uvedený v obžalobe spáchal.

17. Podľa sťažovateľa vo veci konajúce sudy hodnotili dôkazy jednostranne v jeho neprospech, len na základe vlastných domnienok a hypotéz, ktoré sa nedajú podložiť reálnym dôkazom ani objektívnou právnou úvahou. Všetko bolo súdom hodnotené s cieľom potvrdiť zvolený smer dokazovania. Všeobecné sudy pritom nevysvetlili, akými právnymi úvahami sa riadili, na základe čoho urobili nimi prijatý záver a prečo neopreli svoje zistenia o dôkazy získané procesným spôsobom.

18. Uvedené sťažovateľ považuje za porušenie jemu garantovaného práva na spravodlivé súdne konanie, ako aj za zásah do prezumpcie neviny a postup konajúcich súdov ako svojvoľný a arbitrárny.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

19. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva byť stíhaný a pozbavený slobody len z dôvodov ustanovených zákonom podľa čl. 8 ods. 2 listiny, základného práva na súdnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 5To/46/2022-1076 z 2. marca 2023, ku ktorému malo dôjsť arbitrárnosťou napadnutého rozhodnutia, ako aj svojvoľným postupom odvolacieho súdu, ktorý vydaniu tohto uznesenia predchádzal. Predovšetkým malo ísť o uznanie viny sťažovateľa zo spáchania stíhaného trestného činu na základe znaleckého posudku KEÚ, v ktorom sťažovateľ nachádza viaceré nedostatky a ktorý bol vo veci konajúcimi súdmi akceptovaný na rozdiel od znaleckých posudkov predložených sťažovateľom.

20. Kľúčové námietky ústavnej sťažnosti, a to v podstate nesprávnosť skutkových zistení, ako aj nesprávne, resp. svojvoľné hodnotenie vykonaného znaleckého dokazovania, ktorým sťažovateľ pripisuje ústavnoprávnu relevanciu, predstavujú jeho zásadný argument v prospech prípustnosti ústavnej sťažnosti.

21. Z argumentácie ústavnej sťažnosti ústavný súd ustálil jej podstatu, ktorou je arbitrárnosť, resp. svojvoľná napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v dôkaznom postupe, a to pri hodnotení dôkazu – znaleckého posudku, resp. akceptovanie jeho nedostatkov, čoho výsledkom má byť nesprávne zistený skutkový stav v trestnom konaní vedenom proti sťažovateľovi. Výsledok dokazovania je tak nesprávny, nedôvodný, arbitrárny, vecne neudržateľný a porušujúci jeho práva.

22. Ústavný súd po preskúmaní obsahu ústavnej sťažnosti konštatuje, že podstatná ústavnoprávna argumentácia sťažovateľa prelínajúca sa v prevažujúcej časti jeho ústavnej sťažnosti (napriek tvrdeniu sťažovateľa, že ide o skutkové okolnosti, pozn.) atakuje predovšetkým arbitrárne vysporiadanie sa odvolacieho súdu v napadnutom uznesení s nedostatkami znaleckého posudku (resp. svojvoľné akceptovanie jeho nedostatkov namietaných sťažovateľom), ktorý mal byť základom pre uznanie jeho viny. Je nepochybné, že táto argumentácia sťažovateľa je subsumovateľná pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (m. m. III. ÚS 678/2021, IV. ÚS 546/2020, IV. ÚS 206/2020, III. ÚS 595/2021).

23. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju súdobú aplikačnú prax odvíjajúcu sa od nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 546/2020 z 23. februára 2021 [postupne osvojenú zo strany ďalších senátov ústavného súdu (I. ÚS 343/2022, I. ÚS 339/2022, II. ÚS 514/2022, II. ÚS 559/2021, III. ÚS 302/2022, IV. ÚS 15/2023, IV. ÚS 254/2022 atď.)], v zmysle ktorej dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nezodpovedá právo na obhajobu len vo formulačnom rozsahu čl. 50 ods. 3 ústavy (primeraný čas na prípravu obhajoby a možnosť obhajovať sa sám alebo prostredníctvom obhajcu), ale obhajobné práva v kontexte spravodlivého procesu podľa čl. 6 dohovoru, a teda aj v rozsahu čl. 46 ods. 1 ústavy (s odrazom najmä v § 34 Trestného poriadku).

24. Právo na obhajobu je základnou procesnoprávnou zásadou, ktorá zabezpečuje, aby sa v trestnom konaní ústavnou cestou zabezpečil verejný záujem na tom, aby nebola nevinná osoba odsúdená za spáchanie trestného činu a boli zákonným a ústavnokonformným spôsobom objasnené všetky skutočnosti potrebné na usvedčenie a potrestanie páchatel'ov trestných činov (Orosz, L., Svák, J. a kol. Ústava Slovenskej republiky. Komentár. Zväzok I. Bratislava : Wolters Kluwer SR s. r. o., 2021, 766 s.). Účelom práva na obhajobu je poskytnutie príležitosti brániť sa proti obvineniu zo spáchania trestného činu a tiež sa brániť proti tvrdeniam o skutočnostiach, ktoré ovplyvňujú rozhodnutia v trestnom konaní v neprospech účastníka (strany) trestného konania. S obsahom

a účelom priznaného zákonného a ústavného práva musí korešpondovať možnosť jeho reálneho naplnenia a uplatnenia tými subjektmi, ktorým bolo priznané (I. ÚS 17/99).

25. Podstatu a zmysel materiálneho poňatia základného práva na obhajobu [čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru] v podobe zaručenia reálnej a účinnej možnosti uplatnenia tohto práva v rámci trestného konania na účel bránenia sa proti obvineniu zo spáchania trestného činu (III. ÚS 148/05) je potrebné vždy vykladať v duchu zabezpečenia práva na spravodlivý súdny proces garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Uvedenému právu zodpovedá postup všeobecných súdov podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý normuje povinnosť súdov uviesť v odôvodnení svojho rozhodnutia, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Nezaujatie žiadneho takéhoto stanoviska predstavuje zjavnú neodôvodnenosť rozhodnutia, a tým aj popretie účelu práva na obhajobu, najmä ak v dôsledku nedostatočného odôvodnenia nie je obvinenému zrejmé, v akom rozsahu a akým spôsobom sa môže náležite procesne brániť.

26. Ústavný súd uvádza, že aj hodnotenie dôkazov alebo iná skutková okolnosť z hľadiska vysporiadania sa súdu s jej obsahom v odôvodnení svojho rozhodnutia (tak ako keď ide o akúkoľvek inú otázku podstatnú pre meritórne rozhodnutie súdu) sú obvineným uplatniteľné v dovolacom konaní ako námietka z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z hľadiska tohto dôvodu dovolania však ide o prieskum obhajobného atribútu spravodlivého procesu spočívajúci vo vyhodnení dovolacím súdom, či sa skôr konajúce súdy spoľahlivo a nearbitrárne vyrovnali v odôvodnení svojich rozhodnutí s otázkami podstatnými pre rozhodnutie, čo zodpovedá obhajobným právam obvineného. Takou (kľúčovou) otázkou môže byť podľa okolností prípadu aj stranou trestného konania tvrdená zjavná alebo preukázaná nesprávnosť či chybnosť pre rozhodnutie v merite veci relevantného znaleckého dokazovania (tak ako je to aj v zmysle tejto konkrétnej sťažnostnej argumentácie, pozn.), pričom dovolací súd ju nehodnotí v pozícii prvostupňového súdu alebo odvolacieho súdu (teda ako primárne skutkovú otázku, resp. otázku hodnotenia dôkazov), ale spôsob vysporiadania sa s ňou v odôvodnení rozhodnutia (v konečnom dôsledku) odvolacím súdom (do úvahy sa berie komplex oboch rozhodnutí, a to preskúmaného a prieskumného, resp. druhostupňového). Na odobrenie záverov skôr konajúcich súdov musí ísť o vyrovnanie sa s dotknutou otázkou udržateľným spôsobom. Dovolací súd nemusí nevyhnutne dospieť k rovnakému spôsobu vyriešenia tejto otázky, teda stotožniť sa s obsahom a rozsahom vlastnej úvahy skôr konajúceho súdu o otázke vyhovieť alebo odmietnutia tohto návrhu, taká úvaha však musí byť v odôvodnení prítomná (IV. ÚS 546/2020).

27. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené zdôrazňuje, že úlohou dovolacieho súdu nie je v tomto ohľade nanovo preskúmať hodnotenie dôkazov všeobecnými súdmi v pôvodnom konaní a kontrole podrobovať správnosť skutkových zistení z nich vyplývajúcich, ale preskúmať jednu z procesných garancií práva na spravodlivý proces spočívajúcu v riadnom odôvodnení súdneho rozhodnutia. Preskúmanie logickej, funkčnej a teleologickej konzistentnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je nepochybne súčasťou posudzovania práva na spravodlivý proces. Za náležité tak možno označiť očakávanie strán konania, že najvyšší súd v dovolacom konaní

pri dovolacom dôvode podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku preskúma, či súdy poskytnú náležitú a riadne odôvodnenú odpoveď na zásadné argumenty strán konania, nie je jeho úlohou ale urobiť záver, či tieto skutkové závery boli správne alebo nie. Jedine tak totiž možno hovoriť o plnohodnotnej možnosti na prípravu a realizáciu obhajoby v trestnom konaní (I. ÚS 296/2022, I. ÚS 182/2023).

28. Vzhľadom na už predostreté všeobecné úvahy ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom vznesené námietky v ústavnej sťažnosti možno uplatniť aj pred dovolacím súdom a subsumovať ich napríklad pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Celkové posúdenie tejto otázky však ústavný súd ponecháva na dovolací súd a nebude komplexne *ex ante* vstupovať do jeho právomoci autonómne posúdiť prípustnosť dovolania v trestnom konaní.

29. Ústavný súd v závere uvádza, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci podieľajúcich sa na ochrane ústavnosti. Dodáva, že meritórny prieskum v konaní o ústavnej sťažnosti z hľadiska požiadaviek na výklad a použitie tzv. podústavného práva bude možné realizovať až vtedy, ak všeobecné súdy uskutočnia úplné právne posúdenie veci zahrňujúce tiež vysporiadanie sa so sťažovateľovou uplatnenou argumentáciou [rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 4093/17 (63/2018 USn.)]. Z uvedeného vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavnej sťažnosti predstavuje finálny prostriedok nápravy v sústave štátnych orgánov v rámci nevyhnutého článku reťazca subsidiarity (IV. ÚS 640/2022).

30. V konkrétnom prípade je nevyhnutné, aby sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti splnil podmienku uplatnenia dovolania ako procesného prostriedku, ktorý mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje, a to aj v prípade, ak namieta aj skutkové okolnosti v kontexte spravodlivého procesu. Aj napriek skutočnosti, že niekedy nie je celkom možné a reálne jednotlivé námietky (subsumovateľné a nesubsumovateľné pod dovolacie dôvody) od seba celkom oddeliť, bolo by v rozpore s princípom subsidiarity, aby ústavný súd predbiehal rozhodnutie dovolacieho súdu. Aj ústavný súd musí všeobecným súdom poskytnúť príležitosť plne rozvinúť ich právomoc, keďže aj im patrí možnosť a povinnosť poskytnúť sťažovateľovým základným právam a slobodám ochranu v medziach ich zákonom zverených kompetencií. Táto ochrana je v rámci vzťahu medzi všeobecnými súdmi a ústavným súdom podľa princípu subsidiarity delená a postupná, nie delená a súbežná. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva a jeho právomoc nastupuje spravidla až vtedy, ak sťažovateľ pred všeobecnými súdmi vyčerpá všetky účinné prostriedky nápravy vo vzťahu ku konaniu, resp. rozhodnutiu ako celku. V prípade, ak v rámci toho istého konania (rozhodnutia) je možné niektoré námietky uplatniť pred dovolacím súdom a iné nie, ústavný súd v tejto súvislosti považuje za v rozpore s už zmieneným princípom subsidiarity tieto procesné nároky drobiť a ponechať ich samostatnému procesnému osudu. V prípade potencionálneho úspechu sťažovateľov pred dovolacím súdom (čo i len vo vzťahu k niektorým uplatneným námietkam) totiž stráca ďalšie konanie pred ústavným súdom zmysel.

31. S prihliadnutím na uvedené tak postavenie ústavného súdu možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo

možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci (IV. ÚS 68/2020, III. ÚS 415/2020, II. ÚS 559/2021, IV. ÚS 404/2022, II. ÚS 514/2022).

32. Za týchto okolností je potrebné štandardným posúdením považovať ústavnú sťažnosť sťažovateľa za predčasne podanú, preto ju ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako neprípustnú.

33. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, o ktorých rozhodovanie je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 18. júla 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu